

III

DİŐİ AMA ÇOK GÜÇLÜ

Misafirler gidiyordu.

Kürklerle sarılı siluetleriyle ikiye ayrılan bir akıntı gibi yüksek peronun sağından ve solundan dağıldılar.

Sonra, caddeyi bölük pörçük aydınlatan beş demir direktteki lamba karpuzlarının altında başka ışıklar oynadı; atların adımları ve birkaç otomobilin vızıltısı duyuldu.

William Elson ve kızı, Gough'la birlikte kırmızı renkli gıcır gıcır müt-hiş bir araçla uzaklaşıyordu ve birkaç kaygan manevradan sonra araba görünmez oldu.

Çeşit çeşit araç art arda kayboldu ve kısa süre sonra şatonun önünde hendeklerden akan suyun şırlıtısından başka ses kalmadı.

André Marcueil'e annesinden miras kalmış olan Lurance, XIII. Louis döneminde inşa edilmişti ama dövme demirden kocaman ayaklı fenerlerinin kemerli lambalarla tamamlanmış olması ve akan suların elektrik ışıklarını beslemeye yarayan makineleri harekete geçirmesi dünyanın en doğal

şeyi gibi görünüyordu. Aynı şekilde, ufkun tamamına açılarak göz alabildiğine uzanan ağaçlı geniş yollar gösterişli at arabalarının tırmanması için çizilmiş benzemiyordu; sanki mimar tarafından, karanlık bir dehanın öngörüsüyle üç yüz yıl önceden modern araçlar için tasarlanmış gibiydi. İnsanlar, eserlerindeki güzelliğin artması için beklemek zorunda olduklarını, geleceğin getireceği bu güzelliği esere bugünden sağlayamadıklarını belli belirsiz tahmin etmeseler, kalıcı şeyler yapmaya çalışmak için hiçbir nedenleri olmazdı muhakkak. Büyük yapılmaz, büyümeye bırakılır.

Lurance Paris'in birkaç kilometre güneybatısındadır; görüldüğü kadarıyla tuhaf bir biçimde o akşamki sohbete sinirlenen Marcueil de oyalanma arzusunu misafirlerinin gönlünü okşayıcı bir davranışın ardına gizledi: Doktor'la General'i Paris'e bizzat götürdü.

Lurance yakınında hiçbir gar olmadığından, yeni ulaşım araçlarına karşı olan General'in hatırına bir fayton hazırlatmıştı.

Hava kuru, açık ve soğuktu. Yol mukavva sesi çıkarıyordu. Bir saatten az bir sürede Étoile Meydanı'na vardılar ve henüz geç olmadığı için –daha gecenin ikisiydi– bir İngiliz barına girdiler.

“Merhaba Marc-Antony,” dedi Bathybius barmene.

“Demek müdavimlerdensiniz,” dedi General.

“Peki bu koca delikanlı bunca şekspiryen bir adı gerçekten hak ediyor mu?” diye sordu Marcueil.

“Gerçekten de bana anlatıldığına göre,” diye cevap verdi Bathybius, “bu tarihi ve dramatik lakabı, müşterilerine hitap edişindeki olağanüstü törenselliğe borçluymuş – Shakespeare'de Caesar'ın mezarı başında klasik

söylevini veren Marcus Antonius'unkiyle karşılaştırılabilir törenselliğe... Jokeylerden, antrenörlerden, seyislerden, boksörlerden oluşan ve hepsi dövüşe düşkün olan müşterileri de sık sık bir zılgıt çekilmesine ihtiyaç duyar.”

“Umarım birazdan bu konuda bir hükme varıp oyalanınız,” dedi Marcueil.

İçki servisi yapıldı. General *stout*,¹ Doktor *pale-ale*² içti; herhangi bir paradoksal teorem ilan etmekle meşgul olmadığında kararlı bir biçimde yansızlık politikası uygulayan Marcueil ise bu iki biranın eşit karışımı olan *half-and-half* istedi.

Doktor'un tahmininin aksine bar sakindi, rahatça konuşmalarına engel olmayan mırıldanmalar vardı.

Doktor kendini tutamadı ve alttan alta Marcueil'ü matrağa almak için Lurance'taki mevzuya döndü. Aslında arkadaşının şakacıktan da olsa son sözü kendisine, ünlü biliminsanı otoritesine bırakmamış olmasına biraz sinirlenmişti.

“Artık erkek erkeğe konuştuğumuza göre,” dedi, “sizin efsanelerinizle son vermek için ufak bir noktaya dikkat çekeceğim: Bu Proculus'lar, Herakles'ler ve diğer masalsı kahramanlar sayısal marifetlerini hâlâ yeterince kaydadeğer bulmuyordu; yazarları da bir o kadar masalsıydı. Sizin de dediğiniz gibi bu bir 'oyun'du. Ayrıca en zorunu yapmaya çalışıyorlardı. Bakireler! Çok sayıda bakire! Oysa tıbbi bir hakikattir ki...”

¹ Siyah bira.

² Gövdeli İngiliz birası.

“Ve de deneysel, zira nereye geleceğinizi anladım,” diye araya girdi General.

“Bir bakireyle düzüşmenin erkekte isteği azaltacak ya da bu kadar sık tekrarlamasını engelleyecek derecede zor ve acılı olması tıbbi bir hakikattir.”

“İffetli dostumuz bunu akıl etmemişti,” dedi General.

“Cevabı kolay,” dedi Marcueil. “Tarihten –ya da isterseniz mitolojiden diyelim– bir örnek verirsek, Herakles’in bütün kişiliğiyle diğer erkeklerden üstün olduğu elbette kabul edilmelidir.. Nasıl diyeyim? Cüsse olarak, boy bos açısından..”

“Kalibre olarak,” dedi General. “Aramızda hanım yok, üstelik de bu bir silahçılık terimi.”

“Jinekologlar *yarı-bakirelik* ölçüsünü kabul ediyorlar,” diye sürdürdü Marcueil, “daha az kullanılan bir ölçünün de... *yarı-tanrılık* olduğunu kabul edelim; tespit edilmiştir ki bazı erkekler için... *bütün kadınlar bakiredir*... biraz fazla, biraz az...”

“Sonucu önermelerin ötesine geçirmeyelim lütfen,” dedi Doktor ısrarla, “bazı erkekler demeyin sakın; şöyle de diyebiliriz ki Herakles tek başına...”

“Hem burada da değil,” diye inceden sokuşturma gereği hissetti General.

“Değil... gerçekten de burada değil... Unutuyordum,” dedi Marcueil tuhaf bir vurguyla, “öyleyse başka bir örnek: Bir kadının muayyen sayıda cinsel hamleye maruz kaldığını varsayın, profesörlerin dediği gibi fikirleri sabitlemek için diyelim yirmi beş kere...”

“Bir peri masalında, ‘Tabağıma bir yıldız daha düştü!’ diye bir söz vardır,” diye homurdandı Doktor yarı kızgın bir halde. “Bu kadar paradoks yeter dostum, abartmayın... eğer bilimsel olarak tartışmak istiyorsanız... kaldı ki bu konuda tartışacak bir şey kalmamıştır.”

“Yirmi beş farklı erkek, eğer hoşunuza gidecekse Doktor!”

“Bu daha doğal,” dedi General.

“Daha bilimsel deyin,” diye düzeltti Bathybius beklenmedik bir yumuşaklıkla.

“Fizyolojik açıdan ne olacaktır? Etkilenen dokular daralacaktır...”

Doktor kahkahayı bastı:

“Yok hayır! Gevşeyeceklerdir, hem de bundan daha azıyla...”

“Bu aptalca şeyi nerede gördünüz?” dedi General. “Yoksa yine tarihten bir örnek mi?”

“Yine ve daima çok basit bir şey bu,” diye tekrar söze girdi Marcueil, “tarihte bir günde yirmi beşten fazla âşıkla beraber olmakla tanınan kadın...”

“Messalina,” diye haykırdı diğer ikisi.

“Bildiniz. Üstelik Juvenalis’in bir dizesi vardır ki hiç kimse tercüme edememiştir; onu anlamış biri çıkmışsa da gerçek anlamını yayımlayamamıştır, çünkü okurları bunun saçma olduğuna hükmederdi. Bu dize şöyledir:

... *Tamen ultima cellam*

*Clausit, adbuc ardens RIGIDÆ tentigine vulvæ.*³

³ (Lat.) Yine de son hücesini / kapadığında, hâlâ şehvetten cayır cayır yanıyordu ferici.

“Sonrası var,” dedi Doktor:

*Et lassata viris nec dum satiata recessit.*⁴

“Biliyoruz,” dedi Marcueil, “ama modern eleştiri ispatlamıştır ki bu dize, bütün ünlü dizeler gibi, sonradan eklenmiştir. Ünlü dizeler atasözleri gibidir...”

“Milletlerin bilgeliği,” dedi General.

“Çok incelikle tahmin ettiniz General. Milletlerin çok sayıda rastgele insanın toplaşmasıyla oluştuğunu inkâr etmezsiniz herhalde...”

“Ah! Bak sen!” diye başladı General.

“Durun, dinleyin General,” dedi Bathybius, “ilginçleşmeye başlıyor. Bir şeyi mi açıklıyordunuz Marcueil?..”

“Yirmi beş küsur âşığının kollarından çıkan Messalina'nın –sözcüğü sözcüğüne tercüme ediyorum– *bâlâ yanıyor* (kastım şu: *bâlâ yanmaya devam ediyor*) ... ile.. Fransızca sözcükler biraz kabalaşıyor, erkek arasındayla bile, Latince devamı tek başına anlaşılıyor.”

“Evet, mısranın son sözcüğünü anlıyorum,” dedi General *stouf*unu tazeleyerek.

“Önemli olan o değil,” dedi Marcueil, “niteleyicisi: *Rigidæ*.⁵”

“Yorumunuzu çürütme yolu göremiyorum,” dedi Bathybius, “fakat...”

⁴ (Lat.) Ve bitap bir halde çekildi köşesine, henüz doymamıştı erkeklere.

⁵ (Lat.) Cayır cayır.

Messalina bir erkek düşünüydü, hepsi bu. Demek ki bu histeri örneği... hiçbir şey kanıtlamıyor.”

“Hakiki kadınların hepsi birer Messalina’dır,” dedi Marcueil işitilmeyecek kadar alçak bir sesle mırıldanarak.

Tekrar başladı:

“İki cinsiyetin uzuvları ise birazcık farklı olsa da aynı unsurlardan oluşmuştur, değil mi Doktor?”

“Gözle görülür bir biçimde,” diye cevapladı Doktor. “Lafı nereye getirmek istiyorsunuz yine?”

“Şuraya, ki mantıklı,” dedi Marcueil, “muayyen bir rakamdan sonra, bir erkekte de bir Messalina’daki fizyolojik olayların gelişmemesi için hiçbir neden olmadığına.”

“*Rigidi tentigo veretri* mi yani? Ama bu saçma, deli saçması,” diye haykırdı Doktor. “Tam da bu elzem olayın yokluğu, erkeğin sayısal olarak insan takati denen şeyi aşmasına engel olacaktır!”

“Pardon Doktor, benim akıl yürütmeme göre... bu tezahür sürekli bir hale gelir ve insan takatininin sayısal sonsuzuna doğru aşılarak ondan uzaklaştığı ölçüde azar; bunun sonucu olarak da bunu mümkün ya da tahayyül edilebilir en kısa sürede aşmak bir avantaj sağlar.”

Bathybius bunu cevap vermeye değer bulmadı. General’in ise sohbete ilgisi dağılmıştı.

“Başka bir soru Doktor,” diye inatlaştı Marcueil. “Bir milyon fırsattan sadece birini yakalayan bir erkeğin ılımlı bir erkek olduğu görüşüne katılmaz mısınız hiç? Cinsellik alanında nefsine hâkim bir erkek olduğu fikrine?”

Doktor ona baktı.

“Peki Doktor, üreme fiili için tabiatın sunduğu fırsatların sayısını, her kadındaki yumurta sayısını ben öğretecek değilim size...”

“Evet, on sekiz milyon,” dedi Bathybius sertçe.

“Demek ki günde on sekiz kerede hiç tabiatüstü bir taraf yok! Milyonda bir! Ve sanıyorum ki sağlıklı bir erkek; ama siz patolojik vakalar görmüşsünüzdür, değil mi?”

“Kuşkuz,” dedi Bathybius asık suratlı bir halde, “priapizm,⁶ satyriasis,⁷ ama hastalıklara bakarak hüküm vermeyelim.”

“Peki ya uyarıcıların etkisi?”

“Eğer hastalıkları bir kenara bırakıyorsak, afrodisyakları da bir kenara bırakalım.”

“Ya biriken gıdalar, alkol? Zira sığır eti, rafadan yumurta ya da gravyer peyniri gibi şeyler aşırı besleyicidir, değil mi?”

“Tanım eksikliği çekmiyorsunuz pek,” diye karşılık verdi Bathybius, aniden neşesi yerine gelmişti. “Sanki dostumuz Elson’ı işitir gibiyim. Bir dakika bile ciddi olmadığınızı görüyorum. Böylesi daha iyi. Hem alkol dokularda skleroz yapar.”

“Ne?” dedi General.

“Sertleştirir,” dedi Bathybius. “Alkoliklerin atardamarları *skleroz yapar*, bu da erken bir yaşlığa neden olur.”

⁶ Sürekli ereksiyon halinde olmak.

⁷ Erkeklerde aşırı cinsel istek.

“O zaman,” dedi Marcueil, “yerinizden sıçramayın Doktor: Söylediğiniz o ‘elzem olay’... skleroz olmasın sakın!”

“Gülünç bir şey bu,” dedi Bathybius, “çocuksu bir şey yahu. Dokubilimi açısından budalaca. Deneysel olarak, bir alkolikten daha az erkeksi bir şey olamaz. Alkol çocukların muhafazası için elverişli bir şeydir ama bildiğim kadarıyla yapılması için değil!”

“Ya alkollü biri?”

“Etki kalıcı değildir, zira alkolün tehlikesi, ürettiği tepkinin uyarılmayı aşmasıdır.”

“Siz bir âlimsiniz Doktor, büyük bir âlim, devrimizin en büyük âlimi. Ama maalesef siz de devrinize aitsiniz. Saygıdeğer bir büyüğümünüz Doktor ama bugün yeni neslimizin gepgenç olduğunun, yani biliminin sizinkinden bir asır parçası daha yaşlı olduğunun öğretildiğini biliyor musunuz? Alkolün güçten düşürücü etkisi bazı vücut yapılarında uyarılmadan *önce gelir!*”

“Önce gelmesi imkânsız,” dedi Doktor. “Önceki bir uyarılmayı izlemelidir.”

“Öyleyse diyorsunuz ki –ve bu benim koltuklarımı kabartıyor– ben ve başkaları, etlerdeki kan ve şaraplardaki kuvvet tarafından aşırı uyarılan nesillerin sonucuuz... bir basıncın patlaması! Tanımlama tarzları değişiyor. Taş çağına daha yakın bir zamanda, mesela 19. yüzyılda, “temiz bir soydan gelmek” denirdi buna! Doktor, kendilerine yakışır torunları olsun istiyorlarsa burjuvaların –bulanık su içen ve beyaz olmayan ekmek yiyen herkesi böyle adlandırıyorum– alkol içmeye başlamalarının vaktidir!”

“Suyu kötölüyor musunuz?” diye şaşırđı Doktor.

“Telaşlanmayın sevgili Sangrado, bu sıvının özellikle mide bulandırıcı bir tadı yok, en azından ayak yıkarken ve lavman yaparken! Bu işler için kullanmak da ona epey iyi bir yer açmaktır! Sonuç olarak, bir alkoliğın rejimini, geometrik dizide varsayıyorum, yöntemli bir biçimde artırma konusunda ne düşünürdünüz?” diye ekledi Marcueil, Doktor’a takılmaktan zevk alır gibi. “*Bir alkoliği alkollemeye* ne derdiniz?”

“Benimle alay ediyorsunuz,” diye homurdandı Bathybius, William Elson’a da böyle cevap vermişti.

“Alkole hiç önem vermiyorum, diğđer bütün uyarıcılara da,” diye kendini affettirdi Marcueil, “ama sınırsız aşk yapan bir erkeğın başka bir şeyi sınırsız yapmaktan daha fazla zorluk çekmediğini varsayabiliriz zannediyorum: alkol içmek, hazmetmek, kas gücünü harcamak vs. Fiilin tabiatı ne olursa olsun, sonuncusu ilkiyle aynıdır, bir yolda olduğu gibi: Eğđer karayolları idaresi bir hata yapmadıysa, son kilometre ilkinde eşittir.”

“Bilimin bu konuda başka kanaatleri var,” dedi kızmaya başlayan Doktor. “Bu konuda kendilerine kürsü verilmediği için biliminsanları tarafından hiç kabul edilmeyen imkânsızlık alanı dışında, enerjiler ancak uzmanlaştıkları vakit gelişir (ki orada bile sınırsız değildir!): Bir güreşçi ne bir aygırdır ne de bir düşünürdür; evrensel Herakles ne olmuştur ne de olacaktır; alkolizmin iyiliklerine gelince: Boğalar sadece su içer!”

“Baksanıza Doktor, onlara alkol içirmeyi denemediniz değil mi?” diye sordu Marcueil elinden geldiğince masum görünmeye çalışarak.

Ama Bathybius artık işitmiyordu: Aşağı kapıyı gürültüyle çarparak

gitmişti. Zaten iki adım ötede oturuyordu.

O zaman bir şey oldu:

Marcus Antonius titredi, avının üzerine sıçrayacak bir arslan gibi gerindi, tezgâhının üstünde bilgiçlikle yükseldi, kollarını uzattı, öksürdü ve acelesizce konuştu:

“*Order, please!*”

Hepsi bu oldu, tekrar yerine oturdu.

Doktorun çektiği zılgıttan rahatsız olan General, André Marcueil’ün düşüncelerinin seyrini değiştirme çabasıyla, “Hoş bir akşam geçirdik,” dedi. “Ne çok misafiriniz vardı.”

André, bu sözün ilginçliğiyle açıklanamayacak bir coşku içinde, yerinden sıçradı.

“Yeri gelmişken General, Mr. William Elson’ı ağırlama şerefini size borçluyum. Çok değerli bir âlim.”

“Pöh!” dedi General, *stout*’un da teşvik ettiği övülmeye değer bir mütevazı görünme niyetiyle; komplimanı üzerine almıştı âdeta. “Önemsiz bir kimyager, sözü mü olur sevgili dostum; laf aramızda, kimya nedir ki genç dostum? Basıldığında hiçbir kadraja sabitlenemeyen bir fotoğraf türü gibi.”

“Peki ya şu genç kız,” dedi André mütereddit bir halde. “Ya şu Matmazel Elson?”

“Pöh!” diye haykırdı General, övgüleri elinin tersiyle itme sanatına kaptırmıştı şimdi kendini; Afrika’yı bile dörtnala kat edebilirdi. “Pöh! Bir kadın parçası...”

Cümlesinin sonunu nasıl getireceğini kendi de çıkaramadı ama küçümseyici bir cümle olduğu varsayılabilirdi.

André Marcueil yerinde dikildi, masayı devirerek kalay maşrapaları etrafa saçtı; ani bir öfkeyle canlanan suratı General'e doğru eğildi ve bakışıyla kelebekgözlüğünü muhatabının yanağına fırlatabilme gücü varmış gibi, gözlük sıçradı.

General karnına yumruk yemiş gibi oldu, hele şu barok tehdidin ıslık gibi çınladığını işittiğinde daha da sarsıldı:

“General, sizde birazcık Fransız kibarlığı vardır... zannediyordum! Belinizi kırmalıydım aslında ama zahmete değmez, yeterince kuvvetli değilsiniz!”

“*Order; please! Order!*” diye çınladı Mr. Marc-Antony'nin sesi, Marcueil'ün sesini de bastırarak.

General ortada bir yanlış anlama olduğunu düşündü; önce Marcueil'ün hangi sebeple kızmış olabileceğini anlamamıştı, sonra da maşrapaları devirdiğini görmüştü. Beynini dinlendirmek için bir yorum getirdi:

“... Bu *stout* yeterince sert değil.”

“Barmen!” diye seslendi.

Ve Marcueil'e, “Siz ne alırsınız?” dedi.

Ama Marcueil hesabı ödedi, General'in koluna girdi ve onu hızlı adımlarla önce barın dışına, sonra da –eliyle arabasına onları bu meydanda beklemesini işaret ederek– Boulogne Korusu yönüne götürdü.

“Ama bu benim evin yolu değil,” diye itiraz etti General. “Ben Saint-Sulpice'te oturuyorum!”

Kendi kendine söylendi:

“Galiba sarhoş oldu; halbuki o da ben de bir şey içmedik ki. Hop dedik moruk –delikanlı demek istiyorum– yanlış yola girdik. Keyfiniz kaçtıysa –anlarım bunu, ben de bir zamanlar gençtim– sizi arabanıza götürmemi ister misiniz?”

“Yeterince kuvvetli değilsiniz,” diye cevap verdi André Marcueil sakın sakın.

“Öyle mi? Bak bu kaskatı,” diye cevapladı diğeri, Marcueil’ün kolunu sarsarak.

Marcueil geriledi.

“Nereye kayboldu?” diye arandı General. “Herakles’ten söz ediyor, sonra da bir yaşlının el atmasıyla yıkılıyor. Yahu neredesiniz genç dostum? Gece o kadar zifiri ki, yoksa zenci mi oldunuz?”

Bir şarkı mırıldandı:

*Herakles gibi güçlü bir zenci
Saldırısına uğradı bir askerin...*

“Geldik,” dedi Marcueil.

“Nereye gelmişiz?” diye şaşırdı Sider. “Sizin evinize mi? Benim evime mi?”

Yakınlarında kabarık beyaz bir şekil hareket etti, bir gece lambasının beyaz buzlu camdan karpuzu gibi. Viyolonsel sesini andıran iki nota çınladı. Daha uzakta, ilerleyen pençe sesleri ve kanat çırpımları duyuldu.

“Çakallar mı?”

Sonra hemen, saf ruhlara özgü o hiçbir şeye şaşırılmama kolaylığıyla haykırdı General:

“Ne zaman ve nereden girdik? Geceleri kapalıdır! Ha, anladım! Botanik ve hayvanat bahçesinde bir meskeninizin olduğunu söyleseydiniz ya genç dostum, yoksa metresinizin mi? Hiç şaşırtıcı olmaz bu, o kadar tuhafsiniz ki! Bundan kuşkulanamam gerekirdi.”

Bir papağan boğuk bir sesle kendi isminin iki hecesini haykırdı; yaban köpekleri demir kafeslerinde homurdandı ve bir kar baykuşu daracık kafesinden sarı gözlerini iki adamın üzerine dikti.

Çit boyunca yürüdüler, engellerin ardında kara şekiller sıçrayarak onları takip etti ve yürüyüş ilerledikçe başkaları ortaya çıktı.

“Ben burada oturmuyorum, metresim de yok ama oynayabileceğim epey güçlü bir şey oturuyor burada,” dedi André Marcueil yavaşça.

“Vay canına! Hakikaten sarhoş oldu,” dedi General. “Öküz altında bu zağı aramanın da tam yeri yani.”

Evinin içindeki fil boru gibi öttü ve camlar titredi.

“Kangurularla boks yapmak mı istiyor? Yahu bu işi otuz yıl önce sirkte yapıyorlardı, çok gördük! Hadi koca dostum, hadi gidelim buradan, zaten parmaklıklardan atlamamız yeter, korunun bekçileri başımıza iş açacak: Disiplin nedir bilirim ben!”

Sağlarında suyeşili Akvaryum yükseliyordu. Marcueil sola döndü ve General bir soluk aldı, zira burada hayvan bölümü bitiyordu ve yanındaki dostunun sarhoş cesaretiyle yapacağı bir çılgınlıktan korkmasına gerek kalmıyordu.

“Bakin, Şimdi hayvanı öldüreceđim,” dedi Marcueil çok sakin.

“Hangi hayvanı? SarhoŐsun koca dostum... genç dostum,” dedi General.

“Hayvanı,” dedi Marcueil.

Őnlerinde, ayın altında, demirden bodur bir Şey ömelmiŐti, dirsekleri dizlerinin üzerinde biri gibi; kafası yoktu ve omuzları zırlıydı.

“Dinamometre!” diye haykırdı General gülererek.

“Bunu öldüreceđim,” diye tekrarladı Marcueil inatla.

“Genç dostum,” dedi General, “sizin yaŐınızdayken, hatta daha küçükken, Stanislas'ta ineklediğim sıralarda çok tabela indirdim aşağı, sidikhanelerin vidalarını gevŐettim, kutu kutu süt çaldım, ayyaŐları koridora kilitledim, ama Őimdiye kadar otomatik dağıtım makinesi soymadım hiç! Her neyse, sarhoŐluk hali... Fakat dikkat et, bunda sana göre hiçbir Şey yok genç dostum!”

“Dolu, güçle dolu; dolu, sayılarla dolu,” diye kendi kendine söyleniyordu André Marcueil.

“Tamam,” dedi General lütfeder gibi, “bunu kırmana yardım etmek istiyorum ama nasıl? Tekmeyle mi yumrukla mı? Sana kılıcımı vereyim istersen. İkiye bölesin diye!”

“Kırmak mı? Yo hayır,” dedi Marcueil. “*Öldürmek* istiyorum onu.”

“Öyleyse *kamusal anıtı kırma* cezasını unutma!” dedi General.

“Öldürmek... izin alarak,” dedi Marcueil. Hırkasının cebini yokladı ve on santimlik bir madeni para çıkardı.

Dinamometrenin dikey yarığı pırlıyordu.

“Bu bir diŐi,” dedi Marcueil ciddiyetle. “Ama çok güçlü.”

Bozuk para bir şeyi tetikledi: Kütlesel makine sinsi sinsi kendini korumaya alır gibiydi.

André Marcueil demirden bir koltuğa benzeyen bu makineyi iki koluyla kavradı ve görünür bir çaba göstermeden çekti.

“Gelin hanımefendi,” dedi.

Cümlesi büyük bir demir şakırtısıyla bitti; kırık yaylar yerde hayvan bağırsakları gibi büküm bükümdü; kadranı yüz buruşturdu ve peşine düşenlerden kaçmak için bir çıkış arayan bir varlık gibi ibresi çılgınca iki tur attı.

“Buradan sıvışalım,” dedi General. “Bu hayvan, beni hayrete düşürmek için, sağlam olmayan bir alet seçmeyi becerdi.”

Her ne kadar Marcueil ellerinde parlak zırhlı eldivenler gibi duran iki tutamağı atmayı akıl etmemişse de, artık ikisi de iyiden iyiye ayılmıştı; parmaklıkları aştılar ve arabanın beklediği caddeye doğru çıktılar.

Gün doğuyordu, başka bir dünyanın ışığı gibi.